

til, at antallet af forbrugere, der i skadestilfælde vil være uden (tilstrækkelig) dækning, antagelig vil stige betydeligt, og at den samfundsmæssige interesse i, at flest mulig har tegnet almindelig familieforsikring, ikke alene beror på hensynet til forsikringstageren selv, men for så vidt angår ansvarsforsikring tillige på hensynet til den tredjemand, som har lidt skade. Centralforeningen for Danske Assurandører og Assurandørernes Landssammenlutning har givet udtryk for samme synspunkter som Assurandør-Societetet og har yderligere bl. a. anført, at det ikke er deres erfaring, at forbrugerne føler sig generet af uanmodede henvendelser fra assurandører, og at et forbud vil ramme deres erhverv.

Et mindretal i forsikringsaftaleudvalget fandt ikke de af flertallet nævnte omstændigheder så afgørende, at der burde gøres en særlig undtagelse for forsikringsaftaler. Hensynet til privatlivets fred og beskyttelsen af forbrugeren mod misbrug taler afgørende for forbudet. Hertil kommer, at forsikringsdækningen efter mindretallets opfattelse formentlig kunne opretholdes ved anvendelse af andre og mindre generende salgformer.

I det tidligere lovforslag blev det foreslået at opheve adgangen til uanmodet henvendelse om tegning af forsikring, idet justitsministeriet var mest tilbøjelig til at tilslutte sig de synspunkter, som mindretallet i forsikringsaftaleudvalget har givet udtryk for. I sin tale ved fremsættelsen i marts 1977 understregede justitsministeren dog, at man var opmærksom på de synspunkter, der kan anføres imod et sådant forbud. Under I. behandlingen i Folketinget blev disse synspunkter stærkt understreget fra mange sider, og et flertal af ordførerne kunne ikke støtte et forbud mod dørsalg af forsikringer. Under hensyn hertil er lovforslaget ændret, således at adgangen til uanmodet henvendelse om tegning af forsikring opretholdes, jfr. stk. 2, nr. 4.

Til § 3.

Forbrugerkommissionen har i betænkning III, s. 15, generelt fremhævet det ønskelige i, at man ved lovgivningsovervejelser i højere grad end hidtil indrager samspillet mellem offentligtretlige og civilretlige sanktioner (rekommandation nr. 1), og har specielt med hensyn til forbudet mod uanmodet henvendelse henstillet, at dette suppleres med en bestemmelse om, at aftaler indgået i strid hermed ikke er bindende for forbrugeren, jfr. s. 30 f (rekommandation nr. 12). § 3 er udformet i overensstemmelse hermed.

Er en aftale eksempelvis indgået ved en agents uanmodede henvendelse til forbrugeren på dennes

bopæl, vil forbrugeren i kraft af § 3 kunne kræve sig frigjort fra aftalen, uden at retten dertil er begrænset af bestemte tidsfrister. Dette gælder, selv om agenten har overholdt lovens kapitel 3 og givet forbrugeren oplysning om fortrydelsesret inden for en uge.

Ugyldighedsvirkningen efter § 3 kan kun påberåbes af forbrugeren, ikke af den erhvervsdrivende. Forbrugeren kan således kræve aftalen opfyldt.

I øvrigt må de nærmere konsekvenser af § 3 fastsættes i overensstemmelse med almindelige regler om aftalers ugyldighed. Af disse følger bl. a., at forbrugeren efter omstændighederne må anses at have givet afkald på at gøre ugyldigheden gældende, såfremt han forholder sig passiv i længere tid, eller såfremt han råder over salgsgenstanden på en sådan måde, at den ikke kan tilbagegives i væsentlig samme stand og mængde. Ved aftaler om håndværksmæssige arbejdsydelser som eksempelvis maling vil forbrugeren kunne blive afskåret fra at påberåbe sig ugyldigheden, såfremt han på trods heraf lader arbejdet udføre. Endelig vil der — navnlig ved aftaler om tjenesteydelser — kunne blive tale om, at forbrugeren skal betale for værdien af det modtagne (berigelsen) som forudsætning for aftalens ophævelse.

Til § 4.

Bestemmelsen tilsigter at imødegå de tilfælde, hvor en erhvervsdrivende sender en vare til en forbruger uden forudgående anmodning, idet forbrugeren samtidig anmodes om at tilbagesende varen eller give firmaet meddelelse, såfremt han ikke ønsker at købe varen. Selv om denne forretningsform næppe spiller nogen større rolle i praksis, er det fundet naturligt at tage stilling hertil i forbindelse med spørgsmålet om uanmodet personlig eller telefonisk henvendelse. Der er efter justitsministeriets opfattelse tale om en påtrængende og generende salgsmetode, som bør søges hindret. Som et formentlig velegnet middel hertil foreslås, at forbrugeren i sådanne tilfælde, hvor den uanmodede fremsendelse ikke skyldes en fejltagelse, skal kunne beholde den fremsendte vare uden at betale vederlag herfor. En sådan regel må antages at afholde erhvervslivet fra at benytte denne forretningsform. Reglen vil samtidig fjerne den eksisterende tvivl om, hvorledes forbrugeren kan forholde sig, når han ikke ønsker at købe den fremsendte vare.

§ 4 indebærer ikke, at forbrugeren altid kan beholde ubestilte varer uden at betale for dem, idet bestemmelsen kun er anvendelig, såfremt fremsendelsen eller afleveringen ikke skyldes en fejltagelse. I de tilfælde, som bestemmelsen tager sigte på, vil